

Kapitány Máté MOLLY ÉS A GÉPEK SZERELME

Itt azt írják, hogy teltkarcsú jelentkezőket várnak, mondja Molly, és Rogerre pillant. Roger a fotelben ül, pipaszár lábát keresztbe veti, reszketős ujjával zörgősen babrál az újságpapíron. Mellette a dohányzóasztalon gőzölög a tea, a pára úgy csapódik le a bögre mellett, mint a gabonakör a földönkívüliek érkezése nyomán. Vagyis dagadtakat, szívem, mormogja Roger, dagadtakat várnak. Molly behúzza puha hasát, mikor Roger ilyeneket mond, házát vesztett, védtelen csigának érzi magát. Ilyenkor a tükörbe sem tud nézni, és irigyli Roger beesett arcát, csontos vállát, girhes hátát. A lényeg, mondja Molly egy sóhajtás után, hogy arra gondoltam, jelentkezem én is. Hátha működik. Roger ráz egyet az újságon, a papír fenyegetően zörren, csendre intve Mollyt. Molly járkal a szobában, férje Albert Einstein fehér házi látogatásáról olvas. Nem dolgozom, nem járok el sehová, nem

csinálok egész nap semmit, szólal meg újra Molly. Unatkozom, Roger, és úgy érzem magam, mint egy tetzesza kutyakaka. Roger leereszti az újságot, szűrös pillantást vet feleségére. Ne ízléstelenkedjünk, kérlek! Molly sírni szeretne, de valahogy ahhoz sincs kedve. Csak annyit kérek, Roger, hogy helyeseld a tervemet, hogy biztass kicsit. Elvégre még senki sem próbálta ki ezeket a gépeket, mi van, ha veszélyesek? Roger a dohányzóasztalra teszi az újságot. Lassú mozdulattal leemeli szemüvegét, megtörölgeti a lencsét, majd visszabiggyeszi az orrára. Molly, mondja, el kell fogadnod, hogy az idő szalad, a nappalok és éjszakák szorgosan lapátolják rád az öregséget. Ne jársd le a családunkat azzal, hogy bedőlész minden ócska hirdetésnek. Te ilyen vagy, Molly, az én kis duci Mollym. Molly arca elvörösödik, lábával nagyot dobant a parkettán. Hát te sem vagy már egy Clark Gable, sikoltja, és kirohan a szobából. Roger egy ideig néz utána, aztán bekapcsolja a rádiót, és hátradől a fotelben. Az NBC rádiócsatornán Jack Benny hangja szól, Roger rövideket nevet, mintha köhögne.

rózsaszínes-barnás húsa

Molly a fürdőszobában áll, ömlik róla a verejték. Leszaggatja magáról a ruhát, fuldoklik. Fehérmárvány csempék, aranyozott csaptelepek, ragyogó kerámiakád, minden olyan tiszta és kecses, az ő rózsaszínes-barnás húsa meg ott remeg közepén, mint a villával meglökött kocsonya, és éppoly áttetszőnek is érzi magát. Teltkarcsú vagyok, nem dagadt, szipogja Molly, és nagyokat lélegzik, hogy megnyugodjon. Nem szabad kiborulnom, gondolja, nem szabad, mert Roger megint azt vágja a fejemhez, hogy olyan hisztériás rohamaim vannak, mint anyámnak, akit bedugtunk a diliházba, az Isten bocsássa meg nekünk! Roger a végén engem is betessékel valami elmeógyógyintézetbe, aztán felcsíp egy fiatalabb, vékonyabb macát. Na, azt már nem, drágám, azt már nem, sziszegi Molly, és dühödtséggel néz a tükörbe. Jelentkezni fogok a hirdetésre, lefogyok és gyönyörűszip leszek, és Roger majd térden állva könyörög, hogy megcsókolhassa a kezemet. Nem kell a jóváhagyása, nem parancsolhat nekem. Molly nagyokat lélegzik, kihúzza magát. Még ma elmegy a fogyókúrára. Akár tetszik a férjének, akár nem.

kémfilmek hőse

Roger mindennap lemegy a klubba, ahol kártyázik, billiárdozik és politikáról beszélget a vörhenyes Eddy Strawlanddel és a vaksi Howard Pennellel. Legalábbis ezt szokta mondogatni a feleségének. Molly ugyanis szentül hiszi, hogy mivel ennyire unalmasan nem lehet egész délutánokat eltölteni, a férje ilyenkor bizonyára füstös jazz-poklokba merül alá, ahol fekete énekesnők gömbölyű fenekét markolássza. Roger az órájára pillant, és átkiabál Mollynak, aki a hálóban fekszik és olvas. Molly, megyek a klubba kártyázni, billiárdozni és politikáról beszélgetni a fiúkkal. Molly egy ideig nem válaszol, Roger előredugja a fejét, mint egy teknős, úgy hallgatózik. Rendben, kiált vissza Molly, érezd jól magad, csillagom. Hangja derűs, erőteljes, határozott. Roger megvakarja a tarkóját, furcsállja a dolgot, de aztán újra a karórájára néz, sietnie kell. Veszi a kabátját, kalapját, és útnak ered. Későn jövök, kiált még vissza az ajtóból, ne várj meg a vacsorával! Nem foglak, kiált vissza Molly, és az ágyban fekvő hallgatja az ajtó csapódását, aztán magában számol. Egy-kettő-három-négy, Roger a felhajtón lépdel. Tizenkettő-tizenhárom-tizennégy, Roger a Fordhoz ér. Húsz-huszonegy-huszonkettő-huszonhárom, Roger beszáll az autóba. Hamarosan felberreg a motor, a Ford kifarol, és messze viszi a férfit. Molly még vár kicsit, még fekszik, talán csak babonából, de a szíve már izgatottan kalapál. Aztán felkel, készülődik, és úgy érzi magát, mint a kémfilmek hőse, aki titkos küldetésre indul.

már tudja, mit hazudik

Az utcán sietősen halad, szinte szalad, sálját az orráig húzza, hogy ne ismerjék fel a szomszédok. De persze így is felismerik. Bob Pensdale a kertjében fűvet nyír, vígan kurjant neki, hogy adj isten, szomszédasszony, hová ilyen kapkodósan, tán csak nem a szeretőjéhez. Willy Heart a fűvet nyírja a kertben, integet, és kiált neki, Molly kedvesem, adja át üdvözetemet Rogernak. Fúj a szél, a csillagos-sávós lobogók egyformán csattognak a kertváros minden házán. Patrick O'Connor leállítja a fűnyírót, megtörli homlokát, és huncut képpel tiszteleg

Mollynak. Patrick O'Connor néma. Egy házzal odébb Nelly Jennings éppen limonádét visz ki fűnyírót tologató férjének, Samnek, közben odakiált Mollynak, hogy szervusz, Molly, valamikor átjöhetnétek rádiót hallgatni. Molly mindenkinek válaszol, mindenkinek int, arca kipirult, és azon gondolkodik, milyen fedőtörténetet ad majd be Rogernek, ha a szomszédok elpletykálják gyors kiröppenését. Molly agya még sosem volt ennyire friss, sose forgott ilyen gyorsan, mire a buszmegállóhoz ér, már tudja, mit hazudik a férjének. Roger, egyetlenem, van egy titkom. Amíg te a klubba járkáltál a barátaiddal, én elvégeztem egy főzőtanfolyamot, bizony, Linda Perkins főzőtanfolyamát, amit a belvárosban is hirdetnek a plakátok. Megtanultam főzni, hogy újra olyan finomakat ehessél, mint amikor édesanyád főzött rád. Ezt fogom mondani, gondolja Molly, főzni nem lehet olyan nehéz, a nagymamám is mutatott régebben ezt-azt, még odalent Louisianában.

a lótestű ördög

Jön a busz, Molly úgy lép fel, mint a gyerek, mikor először megy egyedül iskolába. Korábban nem utazott buszon, mindenhova Roger vitte a Forddal. A vezető unott pofával figyel, ahogy nehézkesen szedi a lépcsőket. Molly kérdő tekintettel áll meg a vezetőfülke mellett. A buszsofőr idegesen harapdálja hol hosszabbra, hol rövidebbre nyírt bajszát. Igen?, kérdi aztán. Molly előkotorja zsebéből az újsághirdetést, és rábök a címre. Ide akarok eljutni, uram. A sofőr rág még néhányat a bajszán, majd szív egyet az ínyén. Több foga hiányzik, a nyelve lepedékes, torkából mocsárszag párolog. A harmadiknál szálljon le, mormogja. Molly fizet, átveszi jegyét, és hátraballag a busz végébe, másutt már nincs hely. A busz hátsó részén fekete pár ül, a motor forróságától izzadtan csillognak. Molly utoljára kislányként látott fekete embert. Észrevesz egy szabad ülést, közel hozzájuk, letelepszik, majd hátrapillant rájuk. A férfi és a nő egymásnak dönti fejét, csendes boltívet képezve a rázkódó buszon. Sűrű, göndör hajuk fűrtje, mint ezeryi kéz kapaszkodik a másik ezerbe. Molly irigykedve figyel őket. A testüket irigyl. Rogernek igaza volt, tűnődik, ha a feketék állatok volnának, biztosan lovak lennének, olyan izmos, ruganyos a testük. Molly utál ülni, ilyenkor még jobban feltornyozódik rezgő pocakja, ami a busz huppanásaira úgy reng jobbra-balra, mint egy bölcső. A fekete pár csókolózik. A szemérmetlen cuppogás beveszi magát Molly fülébe, egy pillanatra megjelenik előtte, hogy ő csókolózik ezzel a lótestű ördöggel, belebizsereg a gondolatba. Hátrafordul, és éles hangon a fekete párra szól, ne ízléstelenkedjünk, kérem! A feketék abbahagyják a csókolózást, lehajtják fejüket, de a férfi szeme még villan egyet.

Molly előrefordul, többet nem néz rájuk, inkább az utat figyel. A fák zöld függönyé mosódva suhannak el mellette. Egy csapat piszkos képű csibész kavicsokkal dobálja meg a buszt. Molly úgy érzi magát, mint aki idegen földre tévedt. Egy pillanatra átcikázik agyán, hogy vissza kellene fordulnia, vissza a jól ismert utcába, az otthonukba. De aztán megerősíti a szívét, nagyokat lélegzik, megnyugszik. Egy nő tegyen azért, hogy végre

emberként kezeljék. Egy nő legyen legalább annyira elszánt, mint egy férfi. Még Eleanor Roosevelt is megmondta, sokkal fontosabb szerepeket kell a nőknek osztani. Igen, suttojja Molly, odamegyek, és lefogyok azokkal a csodagépekkel. Olyan karcsú leszek, mint Jean Harlow, utánam fordulnak majd az utcán. A busz a harmadik megállóhoz ér, Molly feltápászkodik, előre siet, elköszön a sofőrtől, és leszáll. A busz Molly régi világának utolsó tanújaként gurul tovább, a nő most még anyátlanabbnak érzi magát.

A városban van, a város sosem látott részén. A dolgokra siető emberek közül több majdnem fellöki. Molly újra előveszi az újsághirdetést, és ellenőrzi a címet. Észrevesz egy lassabban közlekedő, öregedő férfit, aki valahogy az édesapjára emlékezteti. Apjának mindig az egyetlen Mollyja maradt, a virágos mezők tündére, fátyszárnyú csillaglányka. Molly ettől megkönnyebbülést és némi biztosságot érez. Jó napot, uram, szólítja meg a férfit, tudna segíteni? A férfi végigméri Mollyt, szeme kedves, mint egy kisfiúé. Kérem, drága, parancsoljon. Molly megmutatja az újsághirdetést. A férfi bólint, útba igazítja Mollyt. Molly megköszöni, és sietne tovább, de a férfi utánakap, belemarkol Molly lötyögős felkarjába. És a hála, aranyom, kérdezi a férfi. Arca eltorzul, hülye vigyor ül ki rá, a szeme meg közben valahogy szégyenkezik. Molly nem tudja, mit kellene tennie, ezért felsikolt. A férfi összerezzen, elereszti Molly karját, és kereket old. Molly szaporán veszi a levegőt, közben dörzsölgeti fájós felkarját. A városban gonosz köd telepedik az emberek tudatára, jól mondta ezt Permont tiszteletes. Ez a köd még a tisztességest is mocskot kaparó szörnyeteggé aljasítja. Sokáig nem is tud elindulni, úgy érzi, ha most követné a gazember útmutatását, azzal arcon köpné magát. De mást már nem akar megkérdezni, és szaladnak a percek, amíg Roger a klubban vagy akárhol is tölti az idejét. Végül nekiiramodik. A hirdetésben megadott cím pár saroknyira van, egy-két percen belül odaér. A kapu fölött réztábla lóg, rajta nagybetűs szöveg: Csodákat művelünk a testével. Molly elpirul, lesüti a szemét, de belép a kapun.

látványosan riszálva

Odabent sötét van, Molly nehezen szokja meg, vállával neki-nekidől a szűk folyosó falának, ahogy vaksin botorkál előre. Belerúg valamibe, ami csörömpölve odébbgurul. Végül elér egy fehér festékkel mázolt nyílhoz. A nyíl rozsdás ajtóra mutat. Molly megigazítja a haját, megigazítja szvetterét, aztán benyit az ajtón. Forróság csap az arcába, és erős lámpák vakító fénye. Hunyorogva csoszog előre, már másodszor vakul meg. Most egy hang szól hozzá, azt követi, arra fordul. Üdvözljük a Fit for Fatnél, ön a legjobb helyen jár. Molly megdörzsöli a szemét, pislog néhányat. Karcsú, szőke nő áll előtte, világoskék, mélyen kivágott blézerben, combjára simuló, kis híján térdéig felvarrt szoknyában, stiletto sarokkal cipellőjén. Greta Garbo, lihegi Molly. Nem, nevet a csinos hölgy, de azért köszönöm! A nevem Sandy, és a Fit for Fat segítségével fogytam le. Én leszek a segítője. Molly szíve újra vad kalapálásba kezd, hát igaz lenne? Tényleg ilyen alakot lehet itt szerezni? Mutassa az utat, kérem, suttojja Molly, Sandy pedig fenekét látványosan riszálva vezeti át a fogadóhelyiségből a váróba. A váróteremben minden fehér, ragyogóan fehér, mint egy műtőben. Molly leül. A szék nagyon kicsi, szorítja a fenekét és a derekát. Biztosan azért kényelmetlen, hogy éreztessék, milyen kövér vagyok, gondolja Molly durcásan. A szék újabb ajtóval szemben helyezkedik el. Az ajtó mögött zakatolás és női sikkantások hangja keveredik. Molly fészkelődik a széken, nagyokat nyel, izgul. Mi lehet odabent, mi vár ott rá? És egyáltalán, mennyi idő telt el, mióta kisurrant otthonról? Mindenképpen Roger előtt kell hazaérnie. Most nyílik az ajtó, Sandy lép ki széles mosollyal. Jöjjön, Molly, előkészítettünk önnek egy gépet. Molly feláll, a szék is felemelkedik vele, ingerülten visszalöki a földre. Meghúzkodja a szvetterét, és követi Sandyt.

Ahogy belép az ajtón, hátratántorodik a látványtól. A fal mellett fekete gépszörnyek sorakoznak, ölelésükben puha, fehér húsú asszonyok, petyhüdt ajkukon reszket a kék. A fémkarok gyömöszölik, szorítják, dörzsölik és lökődik őket. Molly áll az ajtóban, és – észre sem veszi – belekapaszkodik Sandy karjába. Sandy újra nevet, ne butáskodjon, szentem, nem annyira félelmetesek ezek a masinák. Jöjjön, jöjjön! És húzza Mollyt, aki sorsába beletörődött halálraítéltként battyog mögötte. Sandy leülteti a szabad géphez. Itt leszek maga mellett, suttogja, és úgy kacsint rá, olyan kacéran, hogy Molly belezavarodik. Ül és vár, egyszer csak csikorgást hall, vastag acélköteg ereszkedik a vállára, leereszkedik a hónaljáig, és onnan vissza, mintha dupla nelson-szorításba fogná, háta megfeszül,

melle megemelkedik. Mollyban bent reked a levegő, a gép meg csak húzza-húzza hátra a vállát, mintha ketté akarná pattintani a gerincét. Segítségért kiáltana, amikor az acélköteg enged a szorításon, a levegő pedig végre kitör a tüdejéből. Teste elernyed, forróság önti el, szeme párásan csillog. Sandy mosolyog rá. Na, ugye, hogy nem is olyan rossz?, kérdezi, és megpaskolgatja Molly vállát. Nem, nem, sőt, azt hiszem..., mondaná Molly, amikor a gép újra hátrafeszíti, újra elakad a lélegzete. Minden gépet kipróbál, eleinte félszegen, a többi asszony bátorító pillantásától követve, aztán egyre lelkesebben, egyre nagyobb hévvel. Az egyiket lovagol, a másik a felkarját masszírozza, épp ott, ahol az öregedő szatír megszorította, a harmadik farpofáját dögönyözi. Csak úgy dől belőle a verejték, folyik-folyik mindenfelé. Ez működik, lihegi Molly, miközben egy párnázott szerkezet éppen a csípőjét tekeri, ez működik, sikoltja. Erőtlenül dől hátra, sosem érzett boldogság dörömböl a bordáin. Csillagokat lát, a szoba, benne minden géppel és iszamósan fénylő asszonnyal homályosan forog és billeg, mintha földöntúli bárkán utaznának. Eszébe jut utolsó együttléte Rogerrel, amikor a férfi erőtlen karján támaszkodva, sápadt arccal dűnyögte a Zúg a folyót, miközben hullószzerű, hideg teste, mint az apadó víz, meggyőződés nélkül dolgozott. Roger, sóhajtja Molly, Roger, te szerencsétlen balfasz. Mit tudsz te ezekhez a fémvázaz fiúkhoz képest? Molly ekkor a falon függő órára pillant. A boldogságot hideg rémület szorítja ki. Te jó ég, már egy órája itt vagyok?! Hiába próbálja nyugtatni Sandy, kapkodóan készülődik, megtörülközik, átveszi ruháját, amit gondosan bekészített táskájába, megkérdezi Sandyt, mivel tartozik, kifizeti, azzal lohol kifelé.

sűrű vért pumpál

A buszon alig ülnek. Ezúttal legelől, a vezető mellett telepszik le. A sofőr ismeretlen nótát füttyül, ujjával a kormányon dobol. Egy kukoricaföld mellett haladnak el, esteledik. Varjak reppennek az égre, komótos köröket szelnek, a világ csendes, a világ még sosem volt ennyire békés. Molly ül a buszon, végre van egy kis ideje kiélvezni az új tapasztalatot. Bizsereg mindene, mintha kilométereket futott volna, combja még reszket. Szíve sűrű vért pumpál, sűrű, fekete vért. Most én is olyan vagyok, mint egy ágaskodó paripa, gondolja, legszívesebben énekelne és táncolna. A kertvárosba érnek, elköszön a sofőrtől és leszáll. Bob Pensdale vendégül látja Willy Heartot, a verandán ülnek és isznak, Molly tudja, hogy alkoholt, hiába próbálják limonádénak beállítani. Bob és Willy zavartan köszönnek Mollynak, kezükkel esetlenül próbálják eltakarni a poharakat. Molly rájuk legyint. Patrick O'Connor a kertjében ül, és az első csillagokat bámulja. Mikor Mollyra pillant, bárgyún elmosolyodik. Molly egyedül őt kedveli a szomszédok közül. Szervusz, Patrick, mondja halkán, a férfi biccent. A levegő friss és hűvös, örvényekben kavargó.

van valami szokatlan

Molly hazaér – Roger előtt ér haza. Lassan, ráérősen bemegy a nappaliba, leroskad a kanapéra, és csak szuszog hosszan, hunyt szemmel. Mikor Roger megérkezik, Molly már a holnapon gondolkodik, alig várja, hogy újra elmenjen a Fit for Fathez. Roger ledobja kalapját, felakasztja kabátját, fáradtan és görnyedten ül Molly mellé.

Milyen napod volt, Molly, kérdezi színtelen hangon. Egész jó, drágám, egész jó. Holnap is méysz a klubba, ugye? Roger szeme tágabbra nyílik, van valami szokatlan Molly hangjában, de végül úgy dönt, nem kezd faggatózni, csak röviden rávágja, hogy persze, mint mindig, hisz tudod, kis butus. Molly bólint és feláll a kanapéról. Kimerültem, Roger, megyek és lefekszem. Hogyne, Molly, hogyne, dűnnyögi Roger maga elé meredve. Molly átbandukol a fürdőszobába, alaposan megmosdik, és úgy dől be az ágyba, mintha hónapok óta nem aludt volna.

fémkarok

Ettől kezdve mindennap bebuszozik a városba, és hagyja, hogy a gépek kényeztessék. Minden alkalom után egyre soványabb, egyre elégedettebb. Roger észreveszi, hogy karcsúsodik, szóvá is teszi. Molly azt mondja, a rádióban hallott egy csodadiétáról, kipróbálta, és tényleg működik. Roger ilyenkor gondterheltnek tűnik, de sosem akar többet tudni. Molly elnevezi a gépeket, mintha mindegyik jóképű tengerész lenne, Peternek, Steve-nek, Jerrynek. A fémkarok leolvasztják róla a kilókat, és minden alkalommal az egekbe repítik. Molly idővel féltékennyé válik, már nem nézi jó szemmel, hogy más asszonyokat is szeretnek. Egy vagon pénzt fizet a Fit for Fatnek, hogy egy órára egyedül bérelhesse ki a géptermet. Rogernek azt mondja, főzőtanfolyamra jár, azért kell ilyen sok pénzt fizetnie. Roger sosem kéri Mollyt, hogy főzzön neki. Csak hallgat, és maga elé mered. Felesége már vékony és csinos, fűtögnék utána a férfiak. Sandy egy napon felmond a Fit for Fatnél, a cég egyik vezetője felajánlja az állást Mollynak. Molly gondolkodás nélkül elfogadja, most már ő csábít új ügyfeleket a gépterembe.

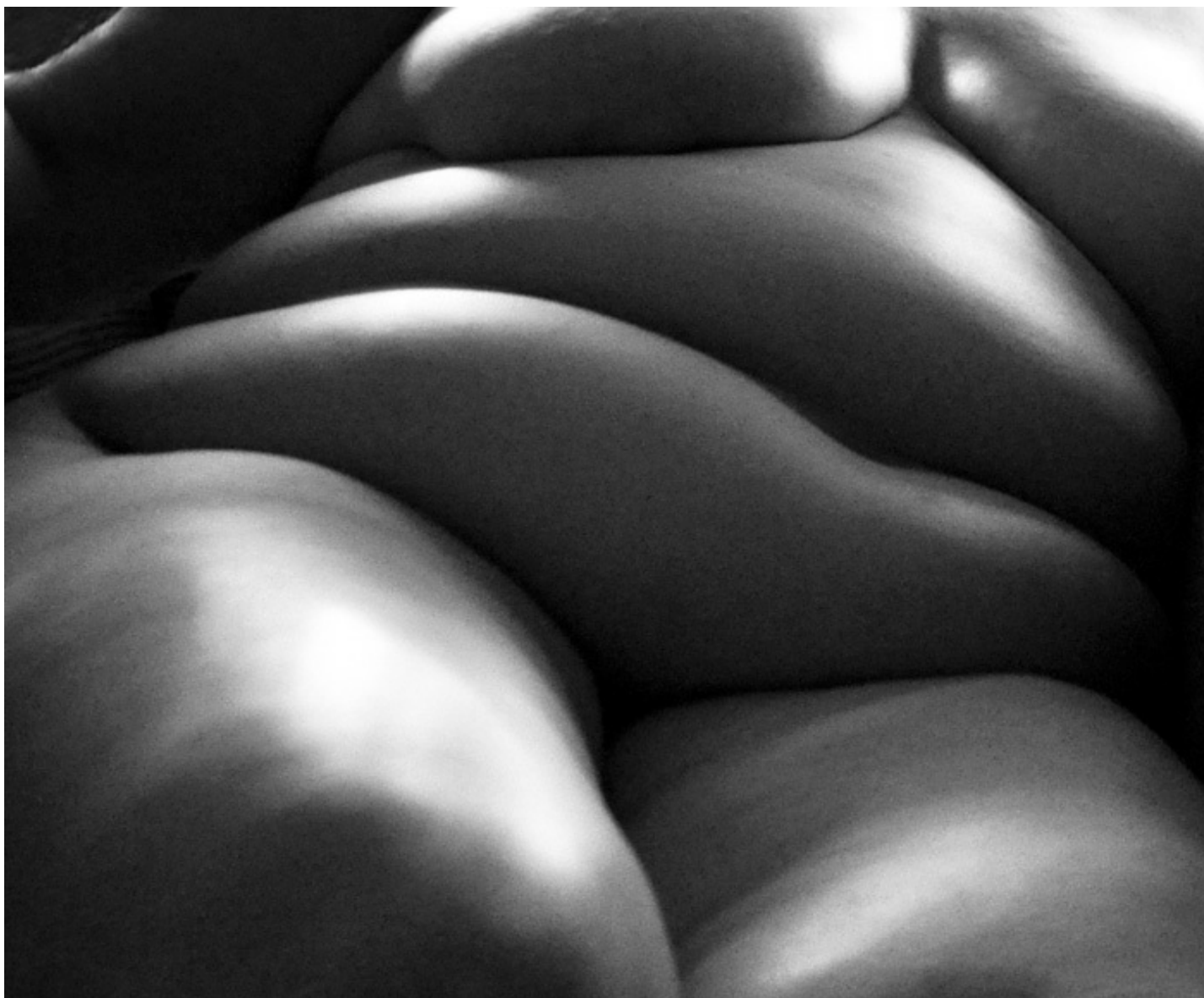
ez mégiscsak bizarr

Szerda van, minden asszony elment már. Molly áll a teremben, és elérékenyülve figyeli a zsírtól csillogó gépeket. Jól dolgoztál ma is, Steve, mondja, és megpaskolja az egyik fémköteget. A gépek zakatolnak, sosem

állnak le. Sosem, kivéve most. Valahonnan halk pukkanás hallatszik, és Peter, Steve és Jerry egyszer csak megállnak. Molly rémülten sikolt, kétségbeesetten lökdösi a gépeket. Ébresztő, fiúk, zihálja, na, ne hülyüljtek már, gyerünk, ébresztő! Peter, Steve és Jerry döglött merevségbe dermednek. Molly arcára tapasztja tenyerét, szemében rettegés. Fiúk, kiáltja, elég a bolondozásból, fel-fel, munkára! A gépek hallgatnak, Molly zokog. Segítség, üvölti, segítség, sikítja torkaszakadtából. Az épület üres, rajta kívül senki nincs ott. Könnyeit hullajtva szalad ki a gépteremből, fuldoklik, faltól falig támolyog. Mi lesz így velem? Meg kell menteni őket. Megbotlik valamiben, nekiesik az egyik falnak. A fal gipszkarton, átszakad, ő a földre zuhan. Ismeretlen folyosón fekszik, valahol víz csöpög, sötét van. Lábra áll, letörli könnyeit, szipogva elindul. Nem messze észrevesz egy irodát, az ajtaja résnyire nyitva. Molly odalopózik az ajtóhoz, és hallgatózik. Férfiak ülnek bent, beszélgetnek. Árnyaik néha átsiklanak az ajtó üvegén. Az istenit, Eddy, mérnökök vagyunk, nem lelkészek, hogy arról döntsünk, mi jó és mi nem az. Mi arról döntünk, mi hasznos. De akkor is, felel Eddy, azért ez mégiscsak bizarr. Tudtam, hogy nem lett volna szabad elmondanom neked, tudtam, szólal meg a harmadik férfi hangja. Molly gyomra összeszorul. Rogernek igaza van, mondja az első hang. Howard Pannel az, döbben rá Molly. Roger és Eddy és Howard. Te vagy a gépkezelő, Eddy, indítsd el a gépeket, szól Roger határozott hangon. Azért mondtam el, hogy mi hajtja a gépeket, mert a barátom vagy, nem hittem volna, hogy nincs hozzá gyomrod. Én sem, Eddy, csalódást okozol, mondja Howard. Ti nem vagytok normálisak, csattan fel Eddy, emberi zsírral működtetni gépeket?

örök üzemanyag

Molly kikerekedett szemmel áll, hátát a falnak veti. Úgy van, Eddy, emberi zsírral, feleli kimérten Roger. Sokkal takarékosabb, mint a benzin. Mi itt nem ártunk senkinek, Eddy, jót teszünk a nőekkel. Ők pedig azzal hálálják meg, hogy táplálják a gépeket. Ez egy kísérlet, Eddy. Ha működik, márpedig nagyon úgy tűnik, hogy működik, idővel át lehet állítani az ország gépgyártását zsírhajtású szerkezetek előállítására. Az autóink, a fűnyíróink, a háztartási gépeink mind emberi zsírt esznek majd, és mi leszünk a legkarcsúbb nemzet. A zsír örök üzemanyag, barátom, és ez benne a zseniális. Egy ideig csend van az irodában. Aztán Eddy halkán azt mondja, betegek vagytok, fiúk, én végeztem. Eddy kiharzik az irodából, nem veszi észre Mollyt, a másik irányba fordul. Molly vár egy kicsit, fejében kavarnak az imént hallottak. Aztán gondol egyet, megigazítja immár jó pár számmal kisebb szveterét, és belép az irodába. Roger és Howard döbbenten nézi az ajtóban álló Mollyt. Molly, nyögi Roger. Molly ezernyi mindent mondana férjének, de a szavak összezsúfolódnak a torkában, és semmi sem jut túl rajta. Végül annyit mond, gyere, Roger, vigyél haza! Roger engedelmesen felpattan, és már szalad is a kocsához. Molly vár kicsit, Howardot nézi, aki feszengve forgatja vaksi szemét. Howard, szólal meg Molly, és hangja halkabb, de erősebb, mint bármikor. Indítsd újra a gépeket. Howard döbbenten bámul rá, de aztán bólint.

a mindenség anyja

Molly Roger mellett ül a Fordban. Suhog mellettük a hideg éjszaka. Roger időnként oldalra pillant feleségére. Molly tünődve nézi a vágózó utat. Tudod, Roger, én szívesen táplálom azokat a gépeket. De nem azért, mert így takarékos vagy hasznos az országnak. Azért teszem, mert jobban szeretem őket, mint téged. Roger nyel egyet, görcsösen szorítja a kormányt. Molly, dadogja, Molly, menjünk el együtt Európába, lássunk világot, ahogy fiatalon terveztük. Molly lesújtó pillantást mér férjére. Ne erőlködj! Roger visszafordul, az utat figyeli. Pár percig csendben ülnek a kocsiban. Mondd csak, Roger, mi hajtja a Fordot, kérdezi Molly. Roger zavartan felel, zsír, Molly, zsír hajtja. Molly elmosolyodik. Behunyja szemét, hagyja, hogy a sűrű est a haját húzza. Elképzeli, hogy ő a mindenség anyja, ő minden forgó-pergő-zakatoló-tekergő-pittyegő szerkezet táplálója. Az ő teste működteti az utakon száguldó autókat, a földeket turozó gépeket, az ő teste élteti az ország gazdaságát, de legfőképpen az ő teste élteti Petert és Steve-et és Jerryt. Életedben először végtelenül boldoggá tettél, Roger, sóhajtja. Végtelenül boldoggá. Roger ül a volán mögött, és arra gondol, micsoda szerencsés fickó ő, hogy ilyen csodálatos feleséggel áldotta meg a sors. Akkor minden rendben?, kérdezi reménykedve. Véget ért a férfiak uralma, gondolja Molly, és nem válaszol.

A Ford repíti őket a sötétben.

film | filmhiradokonline.hu